

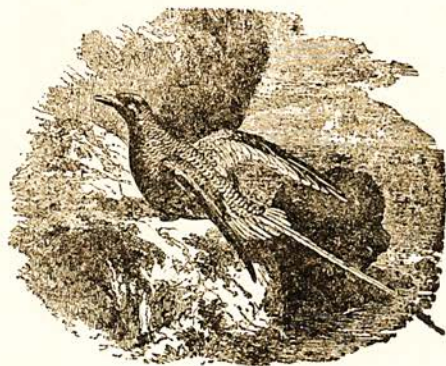
нѣща и никой до сега не е можалъ да се доближи до тѣхното мѣсто. Онзи день заминѣхъ отъ тука двама царски сина, които ме попитахъ като тебе за тѣхъ; азъ имъ показахъ пѣтьтъ и имъ казахъ да се не обръщатъ на задъ когато ги повика нѣкой отъ нѣкъдѣ, но тѣ ми се изсмѣхъ и трѣгнѣхъ да вървятъ, като отговарѣхъ на всѣки гласъ. И до днесъ още не се знае какво се е случило съ тѣхъ.

— Добръ, отговорила Зорка, кога е така, дай ми единъ кжсъ отъ твоя восъкъ да си запуша ушитѣ за, да не чувамъ разнитѣ гласове.

Обущарѣтъ ѣхъ изгледалъ зачудено и ѣ далъ единъ кжсъ восъкъ. Зорка си запушила и двѣтъ уши и трѣгнѣла полегка-легка къмъ високия върхъ.

Изъ пѣть отъ разни страни ѣ викали: „Зорка! Зорка! Стой! Стой!—не ходи по нататѣкъ!“ . . . но тя никого не чувала, защото ушитѣ ѣ биле запушени.

Най-сѣтнѣ Зорка достигнѣла на казаното мѣсто: тамъ имало една широка полянка, по която имало израстихли нѣколко дръвчета; на единъ камъкъ била кацнѣла една много хубава и шарена птица.

Птицата, като видѣла Зорка, казала: „Добръ дошла царице! Азъ тебе чакамъ и искамъ да дойда да живѣя съ тебе у васъ.“ Слѣдъ тѣзи думи птицата хврѣк-